

DOMINICANESSEN

‘We blijven voor altijd in Sittard’

Met de komst van drie Amerikaanse religieuzen keren na 212 jaar weer zusters dominicanessen terug in Sittard.

In 1802 werden de laatste ‘onderwijzusters’ door de Franse bezetters verdreven.

door Job Tiems

Het kan bijna geen toeval zijn. Sittard en omstreken maakt tijdens het jaarlijkse Sint Rosafestival kennis met de Amerikaanse zusters Mary Amata (38), Theresa Anne en Maris Stella (beiden 28). „De heilige Rosa van Lima, patrones van Sittard, was ook een dominicanes. Net als wij”, zegt zuster Mary Amata. Ze blijkt goed op de hoogte te zijn van de historie. In redelijk goed Nederlands weet de Amerikaanse te vertellen dat Sittard een rijk verleden heeft met dominicanessen. „Daarom zijn we heel trots dat wij door onze congregatie in Nashville, Dominican Sisters of Saint Cecilia, zijn gezonden om hier de oude traditie te laten herleven. We willen ons graag inzetten voor onderwijs, jeugd- en jongerenwerk. Maar eerst moeten we de taal nog iets beter onder de knie krijgen.”

In 1626 vestigden zich vanuit Mastricht de eerste dominicanen in Sittard. De gasthuiskapel, die op de hoek van de Markt en de Oude Markt was gelegen, werd aan hen toegewezen. Vanaf 1652 werd aan de Oude Markt een nieuw kloostergebouwd, waaraan een gymnasium verbonden was met de daaraan grenzende barokke Sint Michielskerk, die in de volksmond nog steeds ‘paterskerk’ wordt genoemd. Daarna groeide het aantal dominicanen en dominicanessen snel in Sittard. Totdat de Franse bezetters in 1802 alle zusters dominicanessen verdreven en het klooster sloten. De goederen van het klooster werden in beslag genomen en bij opbod verkocht.

„Vanaf dit weekend gaan we in een klooster in Overhoven wonen”, zegt zuster Maris Stella. „Dan blijven we voor altijd in Sittard. Hopelijk krijgen we op termijn nog meer versterking. We gaan alleen nog maar terug naar Nashville voor onze retraite.”

De drie jonge zusters zijn met een duidelijk doel naar Nederland gekomen: vanuit het klooster in Overhoven willen zij de zending van de kerk een impuls geven. Deze week verblijven de zusters nog in Maasbree. Ze kamperen daar op een katholiek zomerkamp met 74 jongens. „We zijn eergisteren helemaal nat geregend, maar ook dat is kamperen”, lacht Theresa. „Vorige week waren de meisjes hier. Deze week gaat het er wel iets ruiger aan toe dan met de meisjes. De meisjes willen de haren vlechten, maar de jongens willen vooral veel voetballen”, zegt de zuster. Ze trappen, tussen de gebeden, het zingen van liedjes en andere activiteiten, gewoon een balletje mee.

En niet eens onverdienlijk. „We weten dat voetbal hier in Nederland de sport is, maar in Nashville hebben we ook wel eens gevoetbald. We zijn dus voorbereid.” Zeer binnenkort zullen ze hun intrek in Sittard nemen. Hun nieuwe thuis. „We zijn dol op Nederland. Het is niet onze eerste keer in dit land. Vorig jaar zijn we ook op dit zomerkamp geweest. Sittard kennen we zodoende ook al. We hebben de boel al een beetje verkend. Het valt ons wel op dat iedereen hier heel aardig is”, zegt zuster Maris Stella.

Hun tijd op het zomerkamp zien ze als een soort van introductie. „Het is vooral handig voor de taal. De kinderen zijn echt de beste leraren. Ze corrigeren ons vrijwel direct”, zegt zuster Mary Amata. „Verder vond ik het heel bijzonder toen we van de week in Maasbree liepen. Een aantal mensen kwam heel enthousiast naar ons toe. Ze vroegen of we echt waren”, zegt zuster Mary Amata. „Het doet ons goed dat de mensen zo op onze aanwezigheid reageren. Ook de kinderen, toch onze doelgroep, vinden het fijn dat we er nu zijn.” Daar ligt dan ook meteen de uitdaging. In tegenstelling tot het overgrote deel in Amerika is Nederland geseculariseerd. Hoewel de congregatie van de drie Amerikaanse zus-

Zuster Mary Amata trapt een balletje met een van de kampgangers in Maasbree.

foto's Maartje van Berkel

ters op meer dan veertig scholen met meer dan 14.000 studenten - van basisscholen tot universiteiten - in de Verenigde Staten en daarbuiten lesgeeft, blijft Nederland achter. „Tot nu dan”, lacht zuster Mary Amata. „Wij gaan daar proberen verandering in te brengen. Ze hoeven niet per se priester of non te worden. We vinden het al belang-

rijk als de kerk weer een ontmoetingsplek wordt. Bij ons in Nashville zijn we populair en daar komen veel mensen naar de kerk. Ook jongeren”, gaat ze verder. „Sterker nog, heel veel jongeren in Amerika kiezen er voor een bestaan als zuster of priester.” Hoe ze het precies willen aanpakken, weten ze nog niet. Over één ding zijn de zusters het

wel eens. „We staan écht tussen de mensen. We willen zoveel mogelijk mensen ontmoeten en niet alleen maar ons religieuze leven leiden”, zegt Maris Stella. „Daarom zullen we in het begin ook vooral in de schaduw van kapelaan Van der Wegen meelopen als hij catechese op school geeft. Maar op termijn gaan wij les geven, zoals dat gebruikelijk

is bij zusters dominicanessen.” Wederom vormt de taal een barrière voor de gemotiveerde zusters. Het liefst waren ze direct bij aankomst in Sittard aan de slag gegaan. „De kapelaan heeft ons ook verteld over de ZMC (Zaterdagmiddag Club red.). Dat lijkt ons leuk. We willen graag leuke dingen doen met een clubje”, zegt zuster Maris

Stella. „Dat kan van alles zijn. We voetballen hier op het zomerkamp toch ook. Dat kan bijvoorbeeld makkelijk een activiteit zijn.” Maar de belangrijkste taak van de zusters is toch onderwijs. Zuster Theresa Anne legt uit dat ze verschillende methodes hebben die voor jong en oud toepasbaar zijn. „Bij de allerkleinsten maken we gebruik van

Zuster Maris Stella.

Zuster Mary Amata.

Zuster Theresa Anne.

houten beeldjes van Maria en een engel. Zo kunnen we het zichtbaar maken en de kinderen spelenderwijs kennis laten maken met God”, vertelt ze. „Voor de ouderen hebben we een andere lesmethode. Die kunnen we natuurlijk niet met houten beeldjes laten spelen. Dat kan in Amerika ook niet. Ik denk dat de Nederlandse jeugd veel overkomsten heeft met de jongeren in Amerika.”

Hun échte kennismaking met Sittard vindt plaats tijdens het Sint Rosafestival. Maar Limburg heeft meer te bieden waar ze kennis mee willen maken. Het mijnwerkersverleden, v্লাai en carnaval bijvoorbeeld. Dat laatste blijkt niet direct een feest te zijn waar de drie Amerikaanse zusters veel vanaf weten. „We hebben er van gehoord. Van origine heeft het iets met de kerk te maken, toch? Ik heb er foto's van gezien. Het ziet er heel feestelijk uit, maar wat men dan precies viert, weet ik niet. Volgens mij kun je het vergelijken met Amerikaanse feestdagen zoals bijvoorbeeld Mardi Gras (een verkleed- en parade-feest red.) of Halloween”, zegt Mary Amata. „We laten ons verrassen. We willen in ieder geval volledig inburgeren in Sittard. Als we dan carnaval moeten vieren, willen we dat zeker proberen.”